

Arrest

nr. 295 971 van 23 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 3 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. DELHEZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 mei 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 mei 2021 om internationale bescherming. Op 27 februari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 maart 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, M. A. K. S. (...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in Tarnaw (district Sawkay, provincie Kunar), in het jaar 2005. Je woonde van je geboorte tot je vertrek uit Afghanistan in Tarnaw, samen met je beide ouders, 5 zussen en 3 broers. Je hebt 1 oudere broer. Je ging tot de 4de klas naar de school van Tarnaw. Na school hielp je je vader, die molenaar is. Jullie maalden tarwe en maïs tot meel.

Op een nacht in de vroege zomer van 2020 kwamen de taliban naar jullie huis. Ze eisten van je vader dat hij bommen in zijn molen zou verstoppert voor hen. Je vader was bang, maar zei hen dat hij dat niet kon doen. De taliban zeiden dat ze je vader wat tijd zouden geven. Toen de taliban 8 dagen later weer 's nachts naar je huis kwamen, vroegen ze je vader of hij over hun vraag had nagedacht. Je vader zei hen dat hij het niet wilde doen, omdat als de overheid de bommen zou ontdekken, hij zelf als een talib zou beschouwd worden. De taliban zeiden dat als je vader de bommen niet in zijn molen wilde bijhouden, hij een zoon aan hen moest afstaan, om jihad te voeren. De taliban vertrokken weer, waarna je vader met jou en je oudere broer naar het nabijgelegen dorp Shalotay ging, naar het huis van je oom langs moederszijde.

Daar werd beslist dat jullie het land zouden verlaten. De regelingen werden getroffen en de volgende dag vertrokken jullie met een smokkelaar op jullie reis uit Afghanistan. Jullie vertrokken rond juli 2020 uit Afghanistan. Je raakte gescheiden van je broer in Iran, en je weet niet waar hij nu is. Jij bereikte België via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Slovenië, Italië en Frankrijk op 24 mei 2021, en diende daar op 25 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Je had pas voor het eerst sinds je vertrek uit Afghanistan weer contact met je familie rond mei 2022. Door de slechte verbinding weet je niet wat er gebeurd is in de directe nasleep van je vertrek. Je moeder vertelde je wel dat de taliban een week nadat ze de macht in Afghanistan hadden overgenomen, in augustus 2021, naar jouw huis kwamen. Je moeder weet niet precies wat er toen gebeurd is tussen de taliban en je vader, maar sindsdien is je vader vermist en is er geen spoor van hem.

Je legde de volgende documenten neer ter ondersteuning van je asielrelaas: jouw taskara (kopie).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen jouw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw problemen met de taliban.

Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en dat je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het

EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken.

De vermeende rekrutering door de taliban die jij beschreef was heel anders. Er was geen sprake van gemeenschappelijke belangen of van enige vorm van loyaliteit noch van persoonlijke, familiale of tribale banden. In jouw asielrelaas eisten de taliban van jouw vader dat hij bommen voor de taliban zou verstoppert. Nadat jouw vader dit weigerde eisten de taliban vervolgens "dat hij ofwel moest doen wat hem opgelegd werd, of dat hij zijn zoon aan hen moest geven" (NPO, P.7). Je verduidelijkte expliciet dat jij en jouw broer "niet bereid om hen te vervoegen" waren, maar dat "als ik daar was en [...] als ik hen niet vervoegd had, dan hadden ze me zeker met dwang meegenomen" (NPO, P.12-13). Deze volledig eenzijdige gedwongen rekrutering vanwege de taliban stemt geenszins overeen met de beschikbare informatie zoals hierboven beschreven. Aldus ondermijnen jouw verklaringen omtrent deze rekrutering de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas danig.

Daarnaast kan je ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd. De taliban zouden zo'n jaar na jouw vertrek, kort na hun machtsovername in Afghanistan, naar jouw huis gekomen zijn. Daarbij zouden zij jouw vader meegenomen hebben (NPO, P.9). Het is bijzonder opmerkelijk dat, toen jou in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar jouw huidige contact met je familie, je niets zei over de ontvoering van jouw vader (NPO, P.6). Je vertelde contact met je familie te hebben, met hen te bellen, en dat je een maand geleden voor het laatst contact met hen had. Gevraagd naar hoe het met hen ging, zei je: "Hun leven gaat verder" (NPO, P.6). Toen je het CGVS later inlichtte over de verdwijning van je vader werd je gevraagd waarom je dit niet eerder had gezegd, zoals bij de vragen naar jouw huidige contact met jouw familie, en de huidige toestand van je familie. Weinig overtuigend verklaarde je: "Ik zei dat hun leven gewoon verder gaat. Die zin is een gewoonte. We gebruiken die zin altijd [...] Dat betekent niet dat het goed gaat met mijn familie daar" (NPO, P.10).

Naast de opmerkelijke timing van jouw onthulling van de verdwijning van jouw vader, waren ook jouw verklaringen hieromtrent merkwaardig. Je hoorde over je vader zijn verdwijning van je moeder: "Zij vertelde me dat ongeveer 7 dagen na de val, de mensen op een tuktuk kwamen [...] en dat mijn vader naar buiten ging om met hen te praten. Zo'n 15 minuten later, toen mijn moeder naar buiten ging, zag ze dat er niemand was [...] Ze zei me dat ze sindsdien mijn vader niet meer had gezien" (NPO, P.9). Het is weinig aannemelijk dat de taliban pas een jaar nadat ze jouw vader benaderden om bommen voor hen te verstoppert, hem kwamen ontvoeren. Temeer de taliban aanvankelijk bijzonder ongeduldig waren om ofwel hun bommen bij jouw vader te verstoppert of jij of jouw broer in te lijven: hoewel de taliban aanvankelijk zeiden jouw vader "wat tijd" te geven toen zij van hem eisten dat zij hun bommen in zijn molen mochten verstoppert, kwamen de taliban al "zo'n 8 dagen later" terug, om te eisen dat als je vader het eerste verzoek van de taliban weigerde, hij dan een zoon aan hen moest afstaan (NPO, P.7). Het volgende contact vanwege de taliban waarvan jij weet hebt, is de ontvoering van jouw vader, pas een jaar later. Die aanvankelijke haast van de taliban staat in schril contrast met de traagheid die zij vervolgens aan de dag leggen in hun contacten met jouw familie.

Het is hoogst opmerkelijk dat je geen weet hebt van mogelijke andere contacten met de taliban, zoals over een eventueel opvolgingsbezoek van de taliban na hun eis om jou of jouw broer in te lijven. Je verklaart jouw onwetendheid hieromtrent aan de hand van de korte telefoongesprekken die je met je moeder hebt: "We kunnen daar ten eerste niet lang per telefoon spreken, omdat er een zwak signaal is, en het internet werkt niet goed [...] Het enige wat ze me zei is dat ze overstuur was, is dat mijn vader vermist was, en dat dit gebeurd was daar. We waren niet in staat om meer te zeggen. Het enige waar wij over spraken, was dat ze me zei dat dit mijn vader overkomen was, en dat hij vermist was [...] Toen ik haar sprak zei ze over mijn vader, dat is alles. Ik was niet in staat om te vragen naar mijn broer, waar hij nu is, en over hoe het met hen gaat" (NPO, P.10). Het is echter heel opvallend, en tegenstrijdig met voorgaande verklaringen, dat je je moeder desondanks wel wist te vertellen "dat ik mijn taskara nodig had, omdat ze die hier gevraagd hadden" (NPO, P.9). Daaruit blijkt immers dat je je moeder had weten vertellen dat je in België was, daar de asielprocedure doorliep en hoe die verliep. Bovendien had je weten afspreken met je moeder hoe zij jou jouw taskara moest opsturen. Het doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw problemen dat je je moeder wel wist te vertellen dat je je taskara nodig had in het kader van de Belgische asielprocedure, maar dat je geen idee hebt of de taliban nog naar jou of jouw broer is komen vragen nadat jullie het land ontvluchtten uit vrees voor gedwongen rekrutering door die groepering.

Er dient op te worden gewezen dat redelijkerwijze van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat jij naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor jouw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van jouw ingeroepen vrees voor vervolging. Het feit dat je telkens slechts kort met jouw familie kan bellen is slechts een blote bewering die bovendien op zich geen verschuiving vormt voor jouw nalaten je omtrent de evolutie van jouw voorgehouden problemen sinds jouw vertrek te informeren. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat je je ook via anderen dan enkel jouw vader en moeder kan informeren over deze evolutie. Dit klemmt des te meer daar je verklaarde dat je tijdens telefonische contacten met het thuisfront niet eens informeerde naar eventuele problemen sinds jouw vertrek.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat je ook aanhaalde dat daesh de plaats van de taliban zou ingenomen hebben in Afghanistan, en dat ook die groepering deel uitmaakt van je vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan. Dat baseerde je louter op een kort gesprek met een vriend die momenteel in Duitsland woont: "hij zei dat de situatie in onze regio dezelfde is. Daar waar taliban was, is nu daesh. Ze vervangen hen. En dan kon ik niet veel langer met hem praten, want ik wilde mijn moeder spreken" (NPO, P.12). Er kan bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan in jouw hoofde bestaan ten gevolge van deze korte verklaring. Toen jou aan het einde van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of er naast de problemen uit jouw asielrelaas nog zaken waren die je vreesde ten opzichte van Afghanistan, vermeldde je naast daesh nog dat je zou moeten "je aanwezigheid in de moskee laten registreren. Ze zullen je dwingen 2 keer te bidden, en als je dat niet doet, zullen ze je slaan" (NPO, P.13). Ook deze korte verklaring kan bezwaarlijk als een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan worden beschouwd, aangezien je ook voor jouw vertrek uit Afghanistan telkens voor het ochtendgebed naar de moskee ging en je les kreeg van de imam (NPO, P.6). Uit geen enkele van jouw eerdere of verdere verklaringen blijkt dat je je geloof afgefallen bent.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door jou neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Jouw taskara heeft slechts betrekking op jouw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

De Belgische schooldocumenten die je neerlegde hebben evenmin betrekking op jouw asielrelaas. Hoewel het lovenswaardig is dat je het goed doet op school, kan er uit deze documenten niet worden opgemaakt dat er in jouw hoofde een vrees voor vervolging bestaat ten opzichte van Afghanistan. Voorts voegde je helemaal aan het einde van je persoonlijk onderhoud op het CGVS nog toe dat je de waarde van mensen leerde in België, hebt geleerd van het gedrag van Belgen en dat je de levensstandaard hier leerde kennen en alles gewend raakte (NPO, P.14). Deze verwijzingen naar jouw verblijf en integratie in België volstaan geenszins om te besluiten tot het bestaan van een nood om internationale bescherming. Een persoonlijk risico voor een verzoeker om internationale bescherming om als verwestert te worden

beschouwd en om in deze reden in Afghanistan te worden vervolgd moet in concreto aannemelijk worden gemaakt, in casu quod non. Bij beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor jou om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging moeten jouw individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aangaande 'terugkeerders' (zie infra).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van

5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op

vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te [XXXX]. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin

wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van

2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien brengt je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je naar school en de moskee te zijn gegaan voor respectievelijk standaardlessen en religieuze lessen in Afghanistan, contact te hebben met jouw familie, en een familiaal netwerk in Afghanistan te hebben). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterst gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur" (verzoeker bedoelt allicht het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het "recht verhoord te worden" en van de artikelen 14 en 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003).

In een eerste onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de status van het kind en de gevolgen daarvan. Hij benadrukt in dit verband zijn jonge leeftijd, alsook zijn bijzondere kwetsbaarheid omwille van zijn psychologische gezondheidstoestand. Hierna gaat hij nog in op de *“beperking van de fundamentele vrijheden van het kind in Afghanistan”*.

In een tweede onderdeel van het middel gaat verzoeker als volgt in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing over zijn *“persoonlijke geschiedenis”*:

“- Eerste tak : De gedwongen rekrutering

Verzoeker, daar hij minderjarig is, is een mikpunt dat door de Taliban heel gewaardeerd is.

“(…)”⁵

In een verslag van april 2021, baseert zich de Uk Home Office op verschillende verslagen van organisaties (INCRC, EASO, USSD enz.) om te onderlijnen dat de jonge Afghaanse jongens slachtoffers zijn van gedwongen rekrutering door de Taliban.

it gebeurt in de moskee, koranische scholen of nog via persoonlijke relaties.

Men leert aan de kinderen de regels van de JIHAD.

Het is dus geen wonder dat deze praktijk in Afghanistan voorgezet wordt. Zo blijkt uit een verslag van Human Rights Council van 12 januari 2022 dat “(…)”

Bovendien, de heel verontrustende humanitaire situatie versterkt nog het risico van gedwongen rekrutering.

“(…)”⁶

Het CGVS heeft geen individuele analyse van deze elementen uitgevoerd totn ze de persoonlijke situatie van de verzoeker en zijn streek van herkomst in overweging genomen heeft.

Gezien de ouderdom van de verzoeker en de bijkomende verplichtingen die dit in het hoofd van het CGVS brengt, is zulk een positie niet aanneembaar.

Overwegende dat tegenpartij aanvoert dat niet gedocumenteerd is dat de Taliban zich momenteel nog bezighouden met gedwongen rekrutering onder de bevolking.

Dat volgens bronnen van het EASO de Taliban momenteel rekruteren op vrijwillige basis onder de bevolking.

Dat de lezing van COI FOCUS door tegenpartij in dit verband fragmentarisch is.

Dat de Taliban weliswaar niet spontaan strijders werven, maar aanzienlijke druk uitoefenen op voormalige strijders, die op hun beurt aanzienlijke druk uitoefenen op potentiële kandidaten.

(…) ».

Dat derhalve niet wordt betwist dat de Taliban nog steeds, zij het indirect, druk uitoefenen op de bevolking om jonge amateurs ertoe aan te zetten zich bij hen aan te sluiten.

Dat het relaas van verzoeker derhalve geloofwaardig overkomt, en er geen sprake van kan zijn dat, zoals tegenpartij aangeeft, zijn vrees niet als vaststaand wordt aangenomen.

Dat in hetzelfde verslag de gevolgen van een weigering met druk en fysiek geweld tegen degenen die zich tegen de rekrutering verzetten, nader worden omschreven.

Dat de bestreden beslissing, voor zover deze stelt dat de vrees van verzoeker ter zake ongegrond is, derhalve in strijd is met de in het middel beoogde beschikkingen.

Overwegende dat het ook verbazingwekkend is om in de bestreden beslissing te lezen dat tegenpartij het niet geloofwaardig acht dat de Taliban, sinds zij van het vertrek van verzoeker en zijn broer hebben gehoord, slechts eenmaal bij de ouders van verzoeker hebben aangeklopt en hen hebben bedreigd, en dat laatstgenoemden het niet nodig hebben geacht te verhuizen.

Dat tegenpartij in haar betoog herhaaldelijk heeft verklaard dat alleen jonge mannen van vechtlustige leeftijd hun doelwit waren.

Dat de door verzoeker in bijlage aan huidig gevoegde verslagen dezelfde strekking hebben.

Overwegende dat de Verslag Country Guidance Afghanistan dd Januari 2023 specifiek verwijst naar de gedwongen rekrutering van kinderen en stelt dat de Taliban daar op grote schaal gebruik van maakt en dat het dus een vorm van vervolging is”.

(…) »

Dat dit verslag ook werd ingediend door tegenpartij, die dus redelijkerwijs niet kan beweren niet op de hoogte te zijn van de inhoud van het vermeld verslag.

Dat de gedwongen rekrutering niet alleen de kinderen betreft, maar ook volwassenen, zoals in het verslag staat “(…) ».

Dat deze gedwongen rekrutering is doorgedaan, ondanks de overname door de Taliban “ (…) ».

Dat het zo wijdverbreid is dat het volgens het verslag een geloofwaardige vorm van vervolging vormt...

(…) ».

Dat in hetzelfde verslag staat dat de kinderen het slachtoffer van mensenhandel zijn en gedwongen worden te werken onder bedreiging “(…) »

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat de vrees van verzoeker gegrond blijkt.
Qu'en ce que la partie adverse affirme le contraire, elle viole les dispositions visées au moyen.
Dat het inderdaad overduidelijk is dat, in tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, de rekrutering door de Taliban niet beperkt blijft tot collectieve rekrutering door middel van propaganda.
Dat dit blijkt uit alle bijgevoegde rapporten.
Dat, voor zover tegenpartij op basis van één enkel verslag de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig en zijn vrees niet ernstig acht, zij derhalve de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

- Tweede tak: de ontvoering van de vader van verzoeker

Overwegende dat de tegenpartij van mening is dat het niet geloofwaardig is dat de Taliban, kort na de machtsovername, terugkeerden naar het huis van verzoeker en zijn vader meenamen.
Dat deze opvatting van tegenpartij wordt versterkt door het feit dat verzoeker aan het begin van het verhoor heeft verklaard dat hij contact had met zijn familie en dat "het leven doorging".
Dat met betrekking tot de terugkeer van de Taliban naar het huis van verzoeker tegenpartij op geen enkele wijze heeft uitgelegd dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig was.
Dat zij geen enkele tegenstrijdigheid, ongeloofwaardigheid of gebrek aan precisie in zijn verklaringen heeft aangevoerd.
Dat tegenpartij zich uitsluitend baseert op een persoonlijke beoordeling van het relaas.
Dat dergelijke overwegingen notoir onvoldoende zijn en geenszins kunnen rechtvaardigen dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig moet worden geacht.
Dat verzoeker duidelijk heeft verklaard dat, na de machtsovername door de Taliban, die werd bespoedigd door het zwakke verzet en vervolgens het volledig staken van de strijd door het Afghaanse leger, zij terugkeerden om wraak te nemen.
Dat de Taliban na deze machtsovername almacht verwierven en hun macht wilden installeren zodat deze niet zou worden betwist.
Dat zij daartoe strafexpedities hebben uitgevoerd om dit gezag op te leggen.
Dat het verslag van Amnesty International dit uitdrukkelijk vermeldt.
Dat men zo kan lezen dat : "(...) ».
Dat de vader van verzoeker zich enkele maanden eerder tegen de Taliban had verzet en dus voor hen een belangrijk doelwit zou kunnen zijn om hun standpunten op te leggen.
Dat, gelet op het voorgaande het duidelijk is dat verzoeker, in tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, op geloofwaardige wijze uiting heeft gegeven aan zijn vrees.
Overwegende dat, terwijl tegenpartij veel waarde hecht aan het feit dat verzoeker aan het begin van zijn verhoor heeft verklaard dat voor zijn familie in Afghanistan "het leven doorgaat".
Dat, zoals hij heeft aangegeven, dit een uitdrukking betreft, een pasklare zin die geenszins betekent dat alles goed gaat (CGVS, p. 10).
Dat verzoeker dit uitdrukkelijk heeft verklaard tijdens zijn verhoor door tegenpartij.
Dat tegenpartij dit antwoord gebruikt om al zijn angsten in twijfel te trekken.
Dat uit dit antwoord echter geen argument of conclusie kan worden getrokken, omdat het een uitdrukking betreft.
Dat in elk geval het besluit niet kan worden getrokken dat verzoeker niet geloofwaardig is wanneer hij zijn vrees voor terugkeer naar zijn land van herkomst uiteenzet, temeer daar zijn relaas wordt bevestigd door verslagen van talrijke niet-gouvernementele organisaties in Afghanistan.
Dat tegenpartij daarmee de in het middel beoogde wettelijke beschikkingen miskent.

- Derde tak: De door verzoeker ondernomen stappen

Overwegende dat tegenpartij het niet geloofwaardig acht dat verzoeker geen contact meer heeft met de Taliban.
Dat verzoeker zich hierover opnieuw heeft uitgesproken.
Dat hij uitdrukkelijk heeft verklaard dat de telefonische communicatie met zijn moeder bijzonder ingewikkeld was, vooral gezien het ontbreken van een netwerk.
Dat als zij konden praten, deze gesprekken om diezelfde redenen relatief kort bleven.
Dat tegenpartij erop wees dat de moeder van verzoeker in staat was geweest zijn taskara te bemachtigen en hem toe te sturen.
Dat tegenpartij er vervolgens op gewezen heeft dat zij ook meer informatie over de ontvoering van de vader van verzoeker had kunnen verkrijgen.
Dat tegenpartij kennelijk geen rekening houdt met het feit dat het gaat om twee procedures met radicaal tegengestelde doelstellingen.
Dat het misschien gemakkelijk lijkt om een administratief document te verkrijgen, maar dat dit kan niet worden gezegd van het inwinnen van inlichtingen bij de Taliban over de ontvoering van een persoon die als een politieke tegenstander wordt beschouwd.

*Dat een dergelijke stap veel ingewikkelder, maar ook veel gevaarlijker lijkt, vooral voor een vrouw.
 Dat alleen al het feit dat tegenpartij deze twee benaderingen gelijkstelt en vergelijkt, op zijn minst verontrustend is.
 Dat zij een dergelijke vergelijking gebruikt om de verklaringen van verzoekster kennelijk niet geloofwaardig te verklaren, kennelijk onterecht is.
 Dat het des te ongerechtvaardigder is om verzoeker te verwijten dat hij geen informatie heeft ingewonnen over zijn asielfronden.
 Dat verzoeker zich in België bevindt en geen enkele mogelijkheid heeft om zelf stappen te ondernemen.
 Dat zijn enige contactpersoon zijn moeder is.
 Dat tegenpartij duidelijk geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een kind was.
 Dat tegenpartij verwacht dat verzoeker zich gedraagt als een volwassene en over hetzelfde reactievermogen beschikt.
 Dat dit, zoals hierboven vermeld, een duidelijke onrechtmatigheid is van de bestreden beslissing, dat rekening moet houden met de specifieke kwetsbaarheid van een kind, hetgeen hier niet het geval was.
 Dat de bestreden beslissing aldus opnieuw niet als voldoende gemotiveerd kan worden beschouwd en derhalve in strijd is met de in het middel beoogde beschikkingen.*

- Vierde tak : DAESH

*Overwegende dat tegenpartij erop wijst dat verzoeker ook heeft aangegeven bang te zijn voor de DAESH, die in de plaats is gekomen van de Taliban.
 Dat het duidelijk is dat tegenpartij deze vrees van verzoeker in het geheel niet heeft onderzocht en slechts heeft gesteld dat verzoeker hierover alleen informatie heeft gehoord van landgenoten.
 Datn, indien deze Stelling juist is, ook moet worden vastgesteld dat verzoeker in de bijlage bij het onderhavige verzoekschrift objectieve informatie over dit onderwerp verstrekt.
 Dat men zo kan lezen dat « (...) ».
 Dat tegenpartij dus duidelijk geen genoeg kon nemen met de mededeling dat het om een gerucht ging.
 Dat het op haar rustte om deze vrees van verzoekster te onderzoeken.
 Dat door dit onderzoek achterwege te laten, de bestreden beslissing kennelijk onvoldoende gemotiveerd is.
 Dat de in het middel beoogde beschikkingen geschonden lijken te zijn."*

In een derde onderdeel van het middel benadrukt verzoeker zijn vrees om als verwesterd te worden beschouwd omwille van zijn verblijf in België en het feit dat hij hier gewend is geraakt aan het leven, Frans heeft geleerd en cursussen en opleidingen heeft gevolgd. Daarnaast benadrukt hij dat hij graag een opleiding tot ingenieur of elektricien zou willen volgen. Hij meent dat hij zich in een erg kwetsbare positie bevindt waarbij hij een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering. Verzoeker gaat vervolgens achtereenvolgens in op de daden en gronden van vervolging in deze context.

In een laatste onderdeel vraagt verzoeker om hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Hij gaat hierbij uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en benadrukt in het bijzonder dat er op dit ogenblik niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie is om vast te stellen dat deze veiligheidssituatie gestabiliseerd is. Vervolgens gaat hij in op de toepasselijkheid van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in het licht van de "ongekende humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan". Hij stelt dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), leidt en dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

"1. Nansen, Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek, Oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>

2. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 August 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b89001Q9.html>
3. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>
4. UNOCHA, Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, 8 februari 2022, ' beschikbaar op : <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources-AHRC4990E.pdf>
5. UNOCHA, Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022), 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/en/operations/afghanistan/document/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022>
6. OHCHR, Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/stalements/2022/03/interactive-dialogue-high-commissioners-report-afghanistan?LamdD-E&NewsID-28218>
7. World Food Programme (WFP), 'Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan, 25 januari 2022, beschikbaar op; <https://www.wfp.org/stories-our-presence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-0>
8. World Food Programme (WFP), Afghanistan Emergency, beschikbaar op: https://www.wfp.org/emergencies/afghanistan-eniergency?_ga=2.175369258.92035765.1647553870-1001821024.1647553870
9. World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook, 2022, beschikbaar op: <https://doi.org/10.4060/cb8376en>
10. United Nations, Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan, 15 maart 2022, beschikbaar op: <https://afghanistan.un.org/en/l74875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>
11. EASO, Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report, januari 2022, beschikbaar op: https://coi.europa.eu/adinistration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
12. EASO, COI Query Response Afghanistan, 2 September 2020, beschikbaar op : https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_09_QI9_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf
13. EASO Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms, December 2017, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>
14. U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban, februari 2022, beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf
15. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February, 17 februari 2022, beschikbaar op: https://aclcddata.com/2022/02/l_7/rcqional-overview-south-asia-and-afghanistan-5-11-february-2022/
16. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 3 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/Q3/rcqional-overview-south-asia-and-afghanistan-22-28-january-2022/>
17. OSAR, Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation », 26 maart 2021, beschikbaar op: https://www.refugeecouncil.ch/rilcadinin/user_upload/Publicationen/Herkunftslanderberichte/Miltlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf
18. Asylos, Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees", augustus 2017, beschikbaar op: <https://asvlos.eu/wp-content/uploads/2017/05/AFG2017-05-Afehanistau-Situation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-1.pdf>
19. Humanitarian Response plan - Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022, janurai 2022, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022.pdf>
20. Human Rights Watch, Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis, 17 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-runnmq-out-address-afghanistans-hunger-crisis>
21. Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity, 18 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistan-taliban-deprive-women-livelihoods-identity>
22. UN News, Avoid starvation - 'Immediate priority' for 3.5 million Afghans, 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107132>

23. UN News. Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever. 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2022/01/1109492>.
24. Reuters, U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations, 4 februari 2022, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/us-faces-snags-bid-speed-un-at-risk-afghan-evacuations-2022-02-04/>
25. Reuters, Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency, 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>
26. Jurist, Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches, 13 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.jurist.org/news/2022/Q3/afghanistan-dispatch-taliban-ignore-real-problems-while-invading-private-homes-in-arbitrary-searches/>
27. Le Monde, Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan, 24 Oktober 2021, beschikbaar op: <https://www.youtube.com/watch?v=ZCUIA1cV6A>
28. Le Parisien, Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables, 15 September 2021, beschikbaar op: <https://www.leparisien.fr/international/afghanistan-123-millions-de-dollars-retrouves-chez-d-anciens-responsables-15-09-2021-F65W4VZU0BHNPFVO3ZICH7BSWU.php>
29. Le Monde, « Si la sécheresse continue comme ça, je vais tout abandonner » : en Afghanistan, le désespoir des agriculteurs, 21 november 2021, beschikbaar op: https://www.lemonde.fr/international/article/2021/11/21/en-afghanistan-si-la-secheresse-continue-comme-ca-je-vais-tout-abandonner_610_3016_3210.html
30. Le Monde, Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique », 7 januari 2022, beschikbaar op: https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-des-talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html
31. La Libre, Les Afghans aussi méritent notre aide, 23 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>
32. NPR, Parents selling children shows desperation in Afghanistan, 31 december 2021, beschikbaar op: <https://www.npr.org/2021/12/31/1069428211/parents-selling-children-shows-desperation-in-afghanistan?t=1647953798500>
33. The Conversation, Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie, 8 februari 2022, beschikbaar op: <https://theconversation.com/famine-en-afghanistan-la-grande-hypocrisie-175566>
34. Le Courrier, Famine afghane: la grande hypocrisie, 27 februari 2022, beschikbaar op: <https://lecourrier.ch/2022/02/27/famine-afghane-la-grande-hypocrisie/>
35. UK Home Office .Country Policy and Information Note - Afghanistan: Unaccompanied Children, April 2021 [https://www.ecoi.net/en/file/local/2050110/Afghanistan-unaccompanied+children-CPIN-v2.0%28 Archived %29.pdf](https://www.ecoi.net/en/file/local/2050110/Afghanistan-unaccompanied+children-CPIN-v2.0%28%20Archived%29.pdf)
36. Asylos, Afghanistan: COI Repository, 31 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=da2dbcd-d8d9-47ff-80fc->
37. Ouest France intitulé « Reportage. Dans l'Afghanistan des talibans, le retour discret de la police des mœurs » 6 avril 2022, disponible sur <https://www.ouest-france.fr/monde/afghanistan/reportage-dans-l-afghanistan-des-talibans-le-retour-discret-de-la-police-des-moeurs-48f6e696-b108-11ec-9e99-36695c34ef7c>
38. L'express intitulé « Charia, droits des femmes, police islamique... À quoi ressemble la vie sous les talibans? » 16 août 2021 disponible sur https://www.lexpress.fr/actualite/monde/proche-moyen-orient/afghanistan-charia-droits-des-femmes-police-islamique-la-vie-sous-les-talibans_2156646.html
39. EASO, "Rapport d'information sur les pays d'origine, Afghanistan : Stratégie des Talibans recrutement", july 2012, https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain/opendocpdf.pdf?_reldoc=y&docid=516ea02a4.
40. UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html>; UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>.
41. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-director-department-international-protection.html>.
42. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 3-4b
43. Danish Refugee Council, "Tilbagevenden til Afghanistan", Oktober 2017, beschikbaar op <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf> , 16 en Save the Children, "From

Europe to Afghanistan: experiences of child returnees”, 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%2016%2010.pdf, 34.

44. Refugee Support Network, “After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”, april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf, 28-29

45. N. MAJIDI, “Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home”, 16 november 2016, <https://deeply.thenewhumanitarian.org/refugees/community/2016/11/16/young-afghans-returning-from-europe-face-isolation-and-fear-back-home>, geraadpleegd op 24 november 2020

46. F. STAHLMANN, “Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16. WI.A”, 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistan-stahlmann-28-03-2018.pdf, 321-324.

47. UN Security Council, “Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan”, 5 Oktober 2016, http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2016/842, 9.

48. InfoMigrants, beschikbaar op: <https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-taliban-affinne-queles-afghans-expulses-deurope-seront-traduits-enjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQw23NBPRhf2gLtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrtLDk&ref=fb>.

49. Mixed Migration Centre, “Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees”, januari 2019, http://www.mixedmigration.org/wp-content/uploads/2019/02/061_Distant_Dreams.pdf, 42

50. Rapport de NANSEN intitulé Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees - Asielagentschap in Afgaanse dossiers, 23 juni 2022, disponible sur « <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/06/22Q616-NANSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>

51. TF1, Afghanistan : la crainte d'un recrutement massif d'enfants par des groupes armés, 3 septembre 2021, <https://www.tf1info.fr/international/afghanistan-les-talibans-au-pouvoir-la-crainte-d-un-recrutement-massif-d-enfants-par-des-groupes-armes-2195372.html>

52 : <https://www.cfr.org/article/afghanistan-humanitarian-crisis-famine-foreign-aid-taliban>

53 : UK Home Office, Country policy and information note: humanitarian situation, Afghanistan, April 2022, <https://www.gov.uk/government/publications/afghanistan-country-policy-and-information-notes/country-policy-and-information-note-humanitarian-situation-afghanistan-february-2022-accessible>

54 : United Nations, Afghanistan: Humanitarian crisis threatens basic human rights, 14 décembre 2021 disponible sur <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107902>

55 : UNICEF, Afghanistan Humanitarian Situation Report # 1, 1-15 January 2022 disponible sur <https://www.unicef.org/media/115176/file/Afghanistan-Humanitarian-SitRep-15-January-2022.pdf>

56 : OCHA, HUMANITARIAN NEEDS OVERVIEW AFGHANISTAN, Janvier 2022 disponible sur <https://fsccluster.org/sites/default/files/documents/afghanistan-humanitarian-needs-overview-2022.pdf>

57 : Vluchtelingenwerk Vlaanderen, Humanitarian situation in Afghanistan, mei 2022 disponible sur <https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/media/documenten/Report%20-%20Humanitarian%20situation%20Afghanistan%20%28Vluchtelingenwerk%29.pdf>

58 : Pajhwok, 50 Daesh affiliates surrender in Nangarhar, 6 februari 2022 disponible sur <https://pajhwok.com/2022/02/Q6/50-daesh-affiliates-surrender-in-nangarhar/>

59 : The diplomat, Is the Taliban's Campaign Against the Islamic State Working?, 10 februari 2022 disponible sur <https://thedi diplomat.com/2022/Q2/is-the-talibans-campaign-against-the-islamic-state-working/>

(...)

62. Artikel van Le Grand Continent betiteld « Les Taliban ont-ils gagné la guerre par le droit ? Une conversation avec Adam Baczko » <https://legrandcontinent.eu/fr/2021/11/11/les-taliban-ont-ils-gagne-la-guerre-par-le-droit-une-conversation-avec-adam-baczko/>

63. Artikel van Mission de Recherche Droit et Justice betiteld « La guerre par le droit Les tribunaux Taliban en Afghanistan » <http://www.gip-recherche-justice.fr/vient-de-paraitre/la-guerre-par-le-droit-les-tribunaux-taliban-en-afghanistan/>”

2.2.2. Op 28 augustus 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022, aan de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van

augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023.

2.2.3. Bij een op 4 september 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet fotokopieën van een geboorteakte (stuk 64) en van meerdere foto's waarop hij samen met verschillende Belgische vrienden staat (stuk 65). Ter terechtzitting legt verzoeker deze aanvullende nota nogmaals neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof gehecht kan worden aan zijn problemen met de taliban, nu (i) uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en hij er bovendien niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban, (ii) naast de opmerkelijke timing van zijn onthulling van de verdwijning van zijn vader, ook zijn verklaringen daarover merkwaardig waren en (iii) hij geen weet heeft van mogelijke andere contacten met de taliban, omdat (B) er bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan in zijn hoofde kan bestaan ten gevolge van zijn verklaringen dat Daesh de plaats van de taliban zou hebben ingenomen en dat hij zijn

aanwezigheid in de moskee zou moeten laten registreren, omdat (C) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van het CGVS niet kunnen wijzigen, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (F) niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 23 november 2022 was verzoeker bijna zeventien jaar oud en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die feiten van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden op het einde van het persoonlijk onderhoud hun opmerkingen geven.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in verzoekers land van herkomst.

Verzoeker kan zodoende niet dienstig betogen dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd. Er werd rekening gehouden met zijn specifieke profiel, zijn rechten werden gerespecteerd en hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. Door meermaals zijn jeugdige leeftijd te benadrukken, brengt verzoeker geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten. Een schending van artikel 24 van het Handvest en van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 kan niet worden aangenomen. Waar verzoeker in dit verband verwijst naar een niet nader gespecificeerd arrest van 6 december 2007 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Te dezen dient nog opgemerkt te worden dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, maar dat verzoeker er in deze aan voorbijgaat dat het de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De algemene bepaling dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker voorts benadrukt dat hij evenzeer bijzonder kwetsbaar is omwille van zijn psychologische gezondheidstoestand en stelt dat zijn verhoor duidelijk niet onder de vereiste adequate omstandigheden heeft plaatsgevonden, hoewel het CGVS op de hoogte is van zijn "*grote kwetsbaarheid*", stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze zijn geestelijke problemen concretiseert. Hij geeft louter aan dat hij een trauma heeft dat verband houdt met zijn verleden. Hij brengt ter staving hiervan evenwel geen enkel stuk bij en laat bovendien na te verduidelijken wat de precieze aard en ernst is van deze problemen of dit trauma en wat de (mogelijke) invloed ervan is op zijn dagdagelijkse functioneren en op het verloop van zijn procedure van internationale bescherming.

Na raadpleging van het administratief dossier merkt de Raad op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de verschillende vragen uit een vragenlijst waarin (onder meer) gepeild werd of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken negatief beantwoordde. Toen hem gevraagd werd hoe zijn gezondheidstoestand is, gaf hij louter aan soms last van hoofdpijn te hebben. (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 30, en Vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" DVZ). Bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf verzoeker aan dat hij bij zijn interview bij de DVZ last had van hevige hoofdpijn, maar dat hij dit niet aangaf en deelnam aan het interview en dat alles (uitgezonderd het gegeven dat hij de naam van zijn school niet kon toelichten) uiteindelijk goed ging (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Gedurende het persoonlijk onderhoud benadrukte verzoeker verder nog meermaals dat hij hoofdpijn en angstaanvallen heeft en ook zijn voogd gaf aan het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat verzoeker zich niet altijd goed voelt (*ibid.*, p. 8, 9 en 14). Verzoeker brengt tot op heden echter geen enkel medisch of psychologisch attest bij waaruit blijkt dat hij omwille van deze en/of ander medische of psychologische problemen niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoeker in staat was om de hem gestelde vragen te begrijpen en erop te antwoorden en dat hij details kon verschaffen over de door hem voorgehouden gebeurtenissen. Verzoeker verklaarde dat hij zich goed voelde (*ibid.*, p. 2) en maakte geen opmerking dat hij niet in staat zou zijn geweest om het gehoor te ondergaan. Evenmin maakte zijn advocaat of zijn voogd een dergelijke opmerking. Dat er zich een "*crisisreactie*" zou hebben voorgedaan, kan dan ook niet worden vastgesteld. Verzoeker laat evenzeer na in zijn verzoekschrift te verduidelijken op welk moment er sprake zou zijn geweest van een dergelijke crisisreactie en in welke mate dit hem verhinderde om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Voorts werd er gedurende het gehoor bij de DVZ of het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen melding gemaakt van de noodzakelijke aanwezigheid van een vertrouwenspersoon, "*zoals een psycholoog aangewezen door verzoeker*" die verzoeker had kunnen begeleiden. Aldus kan er op geen enkele wijze worden vastgesteld dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan of om coherente, gedetailleerde, doorleefde en aannemelijke verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

Verzoeker wijst er op dat indien het CGVS de moeite had genomen om stappen te ondernemen om hem onder adequate omstandigheden te horen, er geen flagrante tegenstrijdigheden zouden zijn geweest *“over zulke kleine punten als het vertrek van verzoeker en het feit dat zijn vader daarna al dan niet naar het dorp was teruggekeerd”*. De Raad stelt echter vast dat dergelijke tegenstrijdigheden verzoeker in de bestreden beslissing niet worden verweten. Hoe dan ook toont verzoeker met dit betoog niet aan dat er naast de genomen steunmaatregelen bijkomende steunmaatregelen genomen hadden moeten worden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aangeeft dat het CGVS de moeite niet nam om een psycholoog of een geneesheer aan te wijzen om te weten te komen welke zijn specifieke procedurele noden zijn, dient erop gewezen te worden dat de commissaris-generaal geenszins verplicht is zelf een psycholoog of geneesheer aan te duiden om de eventuele bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker vast te stellen en al evenmin dat hij in de bestreden beslissing zou moeten motiveren waarom hij geen zulke psycholoog of geneesheer aanduidt. Hoe dan ook blijkt uit artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet dat de elementen die bijzondere procedurele noden kunnen uitmaken door de verzoeker zelf kunnen worden aangebracht in een vragenlijst of later in de asielprocedure en dat – *“daarnaast”* – een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, aangewezen door de minister of zijn gemachtigde, via een medisch onderzoek aanbevelingen *“kan”* doen betreffende de bijzondere procedurele noden die een verzoeker om internationale bescherming behoeft. Het aanstellen van een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, zoals een psycholoog, is dan ook facultatief en bovendien een bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Verzoeker toont overigens op geen enkele wijze de noodzaak daarvan aan.

Gelet op het voorgaande kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming gerespecteerd werden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen in dit kader.

Gelet op het voorgaande kan een schending van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en van het *“recht verhoord te worden”* niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers geschetste psychologische en/of medische problemen nog worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze problemen in zijn hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze voorgehouden problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die eisten dat zijn vader hun bommen zou verstoppen in zijn molen. Indien zijn vader hier niet mee akkoord ging, diende hij volgens verzoeker een zoon af te staan om met hen *jihad* te voeren. Verzoeker zou Afghanistan samen met zijn oudere broer hebben verlaten, maar van hem gescheiden zijn geraakt in Iran en niet weten waar hij nu is. Voorts zou zijn moeder hem na zijn vertrek verteld hebben dat de taliban een week nadat zij de macht in Afghanistan hadden overgenomen, in augustus 2021, naar zijn huis kwamen en dat sindsdien zijn vader vermist is. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker te worden gedood door de taliban. Daarnaast haalde verzoeker aan dat Daesh de plaats van de taliban heeft ingenomen in Afghanistan en dat hij ook vreest om door die groepering te worden vervolgd. Voorts stelde verzoeker nog dat hij in Afghanistan zijn aanwezigheid in de moskee zou moeten laten registreren en dat hij gedwongen zou worden om twee keer te bidden. Tot slot wees hij er nog op dat hij in België naar school gaat en hier geïntegreerd is, de waarden van mensen leerde in België, geleerd heeft van het gedrag van Belgen en de levensstandaard hier leerde kennen en dit alles gewend geraakte. Zijn voogd stelde dat verzoekers gedrag perfect is in het dagelijks leven, in het centrum, op school en wanneer zij contact hebben, dat hij luistert naar advies, volwassenen respecteert en Frans leert en spreekt.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij als volgt vaststelt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat verzoeker er bovendien niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban:

*“Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en dat je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.*

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken.

De vermeende rekrutering door de taliban die jij beschreef was heel anders. Er was geen sprake van gemeenschappelijke belangen of van enige vorm van loyaliteit noch van persoonlijke, familiale of tribale banden. In jouw asielrelaas eisten de taliban van jouw vader dat hij bommen voor de taliban zou verstopten. Nadat jouw vader dit weigerde eisten de taliban vervolgens “dat hij ofwel moest doen wat hem opgelegd werd, of dat hij zijn zoon aan hen moest geven” (NPO, P.7). Je verduidelijkt expliciet dat jij en jouw broer “niet bereid om hen te vervoegen” waren, maar dat “als ik daar was en [...] als ik hen niet vervoegd had, dan hadden ze me zeker met dwang meegenomen” (NPO, P.12-13). Deze volledig eenzijdige gedwongen rekrutering vanwege de taliban stemt geenszins overeen met de beschikbare informatie zoals hierboven beschreven. Aldus ondermijnen jouw verklaringen omtrent deze rekrutering de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas danig.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij als minderjarige een mikpunt vormt voor de taliban. Hij citeert uit verschillende rapporten en persartikels en betoogt dat jonge Afghaanse jongens gedwongen gerekruteerd worden door de taliban. De Raad merkt vooreerst op dat niet verzoeker, maar wel zijn vader volgens verzoekers verklaringen in eerste instantie het mikpunt was van de taliban. Daarnaast merkt de Raad op dat de geciteerde informatie uit de rapporten en persartikels minder actueel is dan de informatie uit de rapporten waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst, of daarmee in overeenstemming is. Uit de actuele informatie die verzoeker citeert, blijkt niet dat er vaker sprake is van individuele, gedwongen rekrutering door de taliban. Een deel van de door verzoeker geciteerde informatie heeft verder betrekking op rekrutering door *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP). Het gaat hier bovendien niet om gedwongen rekrutering, zoals in verzoekers relaas, maar om rekrutering op vrijwillige basis, zodat ook deze informatie geen ander licht werpt op de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet geoordeeld dat de rekrutering door de taliban beperkt is tot collectieve rekrutering door middel van propaganda en dat Afghaanse jongens niet het slachtoffer kunnen zijn van gedwongen rekrutering door de taliban. Wel wordt er gesteld dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban “zelden” gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat zij voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en dat individuele en gedwongen rekrutering, zoals door verzoeker wordt beschreven, slechts “zelden” voorkomt.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat er geen individuele analyse werd uitgevoerd. De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal wel degelijk een individuele analyse heeft gemaakt, maar daarbij besloten heeft dat de door verzoeker beschreven volledig eenzijdige gedwongen rekrutering vanwege de taliban geenszins overeenstemt met de beschikbare informatie.

Verzoeker voert nog aan dat de commissaris-generaal in zijn “betoog” herhaaldelijk heeft verklaard dat alleen jonge mannen van vechtlustige leeftijd hun “doelwit” waren. Hij stelt dat de door hem in de bijlagen van zijn verzoekschrift gevoegde verslagen dezelfde strekking hebben. De Raad stelt echter vast dat er in de bestreden beslissing geenszins is gemotiveerd dat alleen jonge mannen van vechtlustige leeftijd hun doelwit waren. Hoe dan ook slaagt verzoeker er met dit betoog niet in om de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing – dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat hij er bovendien niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban – te ontkrachten of te weerleggen.

Voorts wijst de commissaris-generaal er terecht op dat de timing van verzoekers onthulling van de verdwijning van zijn vader opmerkelijk is. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Daarnaast kan je ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd. De taliban zouden zo’n jaar na jouw vertrek, kort na hun machtsovername in Afghanistan, naar jouw huis gekomen zijn. Daarbij zouden zij jouw vader meegenomen hebben (NPO, P.9). Het is bijzonder opmerkelijk dat, toen jou in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar jouw huidige contact met je familie, je niets zei over de ontvoering van jouw vader (NPO, P.6). Je vertelde contact met je familie te hebben, met hen te bellen, en dat je een maand geleden voor het laatst contact met hen had. Gevraagd naar hoe het met hen ging, zei je: “Hun leven gaat verder” (NPO, P.6). Toen je het CGVS later inlichtte over de verdwijning van je vader werd je gevraagd waarom je dit niet eerder had gezegd, zoals bij de vragen naar jouw huidige contact met jouw familie, en de huidige toestand van je familie. Weinig overtuigend verklaarde je: “Ik zei dat hun leven gewoon verder gaat. Die zin is een gewoonte. We gebruiken die zin altijd [...] Dat betekent niet dat het goed gaat met mijn familie daar” (NPO, P.10).”

Verzoeker benadrukt dat de zin dat het leven van zijn familie verder gaat, louter een uitdrukking betreft en niet betekent dat alles goed gaat, doch hiermee herhaalt hij louter de verklaringen die hij reeds heeft afgelegd gedurende het persoonlijk onderhoud, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat deze uitleg weinig overtuigend is, te ontkrachten of te weerleggen. Bovendien is niet enkel verzoekers verklaring dat hun leven verder gaat opmerkelijk. Het is tevens erg opvallend dat verzoeker bij het begin van het persoonlijk onderhoud, toen hem heel wat vragen werden gesteld over zijn familie, niets zei over de ontvoering van zijn vader en dat hij dit pas veel later aanbracht.

Verzoeker wijst er tevens op dat zijn relaas wordt bevestigd door verslagen van talrijke niet-gouvernementele organisaties in Afghanistan, doch laat na dit (erg) summier betoog enigszins uit te werken. Dit betoog kan dan ook geen afbreuk doen aan de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

Daarbij komt dat verzoekers verklaringen over de verdwijning van zijn vader merkwaardig zijn, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt vastgesteld:

“Je hoorde over je vader zijn verdwijning van je moeder: “Zij vertelde me dat ongeveer 7 dagen na de val, de mensen op een tuktuk kwamen [...] en dat mijn vader naar buiten ging om met hen te praten. Zo’n 15 minuten later, toen mijn moeder naar buiten ging, zag ze dat er niemand was [...] Ze zei me dat ze sindsdien mijn vader niet meer had gezien” (NPO, P.9). Het is weinig aannemelijk dat de taliban pas een jaar nadat ze jouw vader benaderden om bommen voor hen te verstoppert, hem kwamen ontvoeren. Temeer de taliban aanvankelijk bijzonder ongeduldig waren om ofwel hun bommen bij jouw vader te verstoppert of jij of jouw broer in te lijven: hoewel de taliban aanvankelijk zeiden jouw vader “wat tijd” te geven toen zij van hem eisten dat zij hun bommen in zijn molen mochten verstoppert, kwamen de taliban al “zo’n 8 dagen later” terug, om te eisen dat als je vader het eerste verzoek van de taliban weigerde, hij dan een zoon aan hen moest afstaan (NPO, P.7). Het volgende contact vanwege de taliban waarvan jij weet hebt, is de ontvoering van jouw vader, pas een jaar later. Die aanvankelijke haast van de taliban staat in schril contrast met de traagheid die zij vervolgens aan de dag leggen in hun contacten met jouw familie.”

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal met betrekking tot de terugkeer van de taliban naar zijn huis geen enkele tegenstrijdigheid, ongeloofwaardigheid of gebrek aan precisie in zijn verklaringen heeft aangevoerd en zich uitsluitend heeft gebaseerd op een persoonlijke beoordeling. Hij gaat er evenwel aan

voorbij dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals *in casu*. De commissaris-generaal heeft er terecht op gewezen dat het opmerkelijk is dat verzoeker aan het begin van het persoonlijk onderhoud – toen hem gevraagd werd naar zijn huidige contact met zijn familie – niets gezegd heeft over de ontvoering van zijn vader en dat het weinig aannemelijk is dat de taliban verzoekers vader pas een jaar nadat ze hem benaderden om voor hen bommen te verstoppert kwamen ontvoeren. De commissaris-generaal heeft dus wel degelijk gewezen op ongeloofwaardigheden in verzoekers verklaringen. Ten slotte wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij betoogt dat hij duidelijk verklaard heeft dat de taliban na de machtsovername terugkeerden om wraak te nemen. Door louter te verwijzen naar zijn eerdere verklaringen werpt hij immers geen ander licht op de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat de taliban na de machtsovername almacht verwierven en hun macht wilden installeren, zodat deze niet zou worden betwist en dat zij daartoe strafexpedities hebben uitgevoerd. In dit verband citeert hij uit een niet nader gespecificeerd verslag van Amnesty International. Verzoeker slaagt er met dit betoog echter niet in om de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing, met name dat de aanvankelijke haast van de taliban in schril contrast staat met de traagheid die zij vervolgens aan de dag legden in hun contacten met zijn familie, te ontcrachten of te weerleggen. Nu de taliban volgens zijn verklaringen aanvankelijk bijzonder ongeduldig waren om ofwel hun bommen bij zijn vader te verstoppert ofwel hem of zijn broer in te lijven, is het weinig aannemelijk dat de taliban pas een jaar later zijn vader opnieuw zouden hebben benaderd en ontvoerd. Verder blijkt uit de door verzoeker geciteerde informatie dat de taliban voornamelijk buitengerechtelijke executies uitvoerden van Afghanen die banden hadden met de voormalige regering of de veiligheidsdiensten en dat de personen voor misdrijven als moord, diefstal, het hebben van onwettige relaties of voor de schending van sociale normen door hen publiekelijk geëxecuteerd of geëgeld werden. Te dezen lijkt verzoekers vader echter niet te behoren tot een van deze groepen van personen die in het verslag worden vermeld. Bovendien is het niet duidelijk van wanneer de geciteerde informatie dateert, nu er in het verzoekschrift of in de inventaris bij het verzoekschrift geen bronvermelding van dit verslag van Amnesty International is opgenomen.

Voorts wijst de commissaris-generaal er terecht op dat het hoogst opmerkelijk is dat verzoeker geen weet heeft van mogelijke andere contacten met de taliban, zoals over een eventueel opvolgingsbezoek van de taliban na hun eis om hem of zijn broer in te lijven. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt nader toe:

“Je verklaart jouw onwetendheid hieromtrent aan de hand van de korte telefoongesprekken die je met je moeder hebt: “We kunnen daar ten eerste niet lang per telefoon spreken, omdat er een zwak signaal is, en het internet werkt niet goed [...] Het enige wat ze me zei is dat ze overstuur was, is dat mijn vader vermist was, en dat dit gebeurd was daar. We waren niet in staat om meer te zeggen. Het enige waar wij over spraken, was dat ze me zei dat dit mijn vader overkomen was, en dat hij vermist was [...] Toen ik haar sprak zei ze over mijn vader, dat is alles. Ik was niet in staat om te vragen naar mijn broer, waar hij nu is, en over hoe het met hen gaat” (NPO, P.10). Het is echter heel opvallend, en tegenstrijdig met voorgaande verklaringen, dat je je moeder desondanks wel wist te vertellen “dat ik mijn taskara nodig had, omdat ze die hier gevraagd hadden” (NPO, P.9). Daaruit blijkt immers dat je je moeder had weten vertellen dat je in België was, daar de asielprocedure doorliep en hoe die verliep. Bovendien had je weten afspreken met je moeder hoe zij jou jouw taskara moest opsturen. Het doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw problemen dat je je moeder wel wist te vertellen dat je je taskara nodig had in het kader van de Belgische asielprocedure, maar dat je geen idee hebt of de taliban nog naar jou of jouw broer is komen vragen nadat jullie het land ontvluchtten uit vrees voor gedwongen rekrutering door die groepering. Er dient op te worden gewezen dat redelijkerwijze van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat jij naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor jouw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van jouw ingeroepen vrees voor vervolging. Het feit dat je telkens slechts kort met jouw familie kan bellen is slechts een blote bewering die bovendien op zich geen verschoning vormt voor jouw nalaten je omtrent de evolutie van jouw voorgehouden problemen sinds jouw vertrek te informeren. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat je je ook via anderen dan enkel jouw vader en moeder kan informeren over deze evolutie. Dit klemmt des te meer daar je verklaarde dat je tijdens

telefonische contacten met het thuisfront niet eens informeerde naar eventuele problemen sinds jouw vertrek."

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van de verklaringen die hij reeds gedurende zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, namelijk dat de telefonische communicatie met zijn moeder bijzonder ingewikkeld was, *"vooral gezien het ontbreken van een netwerk"* en dat wanneer zij toch konden praten, deze gesprekken om diezelfde redenen relatief kort bleven, zonder evenwel afbreuk te doen aan de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing dat het heel opvallend en tegenstrijdig is met deze verklaringen dat hij zijn moeder desondanks wel wist te vertellen dat hij zijn *taskara* nodig had.

Volgens verzoeker wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op dat (i) zijn moeder in staat was om zijn *taskara* te bemachtigen en deze naar hem toe te sturen en dat (ii) zijn moeder dan ook meer informatie over de ontvoering van zijn vader had kunnen verkrijgen. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal er geen rekening mee houdt dat het om twee procedures met radicaal tegengestelde doelstellingen gaat en dat het misschien gemakkelijk lijkt om een administratief document te verkrijgen, maar dat *"dit niet kan worden gezegd van het inwinnen van inlichtingen bij de Taliban over de ontvoering van een persoon die als een politieke tegenstander wordt beschouwd"*. Hij stelt dat een dergelijke stap veel ingewikkelder, maar ook veel gevaarlijker lijkt, vooral voor een vrouw. Een dergelijke redenering of motivering kan echter niet in de bestreden beslissing worden gelezen. De commissaris-generaal heeft daarentegen wel – terecht – geoordeeld dat het gegeven dat verzoeker enerzijds zijn moeder wel wist te vertellen dat hij zijn *taskara* nodig had in het kader van de Belgische asielprocedure, maar dat hij anderzijds geen idee heeft of de taliban nog naar hem of zijn broer zijn komen vragen nadat zij het land ontvluchtten uit vrees voor gedwongen rekrutering, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers problemen.

Dat verzoeker in België geen enkele mogelijkheid heeft om zelf stappen te ondernemen en dat zijn enige contactpersoon zijn moeder is, zijn loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die klemmen met zijn verklaring op zijn persoonlijk onderhoud dat hij in België via *facebook* zelf contact heeft gezocht met een voormalige dorpsgenoot die nu in Duitsland woont en dat hij via hem contact kon opnemen met de neef van zijn vader (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9 en 12). Verzoekers betoog kan dan ook niet overtuigen. Verzoeker benadrukt verder nog dat hij een kind was en dat de commissaris-generaal hier geen rekening mee heeft gehouden. De Raad wijst er echter op dat verzoeker op het moment van het persoonlijk onderhoud reeds bijna zeventien jaar oud was en dat dit hem er, gelet op het voorgaande, niet van heeft weerhouden om contact te zoeken met dorpsgenoten en familieleden. Zijn gebrek aan kennis over de contacten die zijn familie eventueel nog met de taliban zou hebben gehad, kan dan ook geenszins vergoelikt worden door zijn verblijf in België, zijn bewering dat hij enkel zijn moeder als contactpersoon zou hebben of zijn leeftijd.

Waar verzoeker het in zijn verzoekschrift nog verbazingwekkend vindt om in de bestreden beslissing te lezen dat de commissaris-generaal het niet geloofwaardig acht dat de taliban, sinds zij van zijn vertrek en dat van zijn broer hebben gehoord, slechts eenmaal bij hun ouders hebben aangeklopt en hen hebben bedreigd en dat hun ouders het niet nodig hebben geacht te verhuizen, gaat hij uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Hierin wordt wel gesteld dat verzoekers verklaringen over de verdwijning van zijn vader merkwaardig waren en dat het hoogst opmerkelijk is dat verzoeker geen kennis heeft van mogelijke andere contacten met de taliban, zoals over een eventueel opvolgingsbezoek van de taliban na hun eis om hem of zijn broer in te lijven. Hoe dan ook brengt verzoeker, door er louter op te wijzen dat dit *"verbazingwekkend"* is, geen enkel concreet argument aan dat afbreuk zou kunnen doen aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing.

Ten slotte merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog het volgende op:

"Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat je ook aanhaalde dat daesh de plaats van de taliban zou ingenomen hebben in Afghanistan, en dat ook die groepering deel uitmaakt van je vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan. Dat baseerde je louter op een kort gesprek met een vriend die momenteel in Duitsland woont: "hij zei dat de situatie in onze regio dezelfde is. Daar waar taliban was, is nu daesh. Ze vervingen hen. En dan kon ik niet veel langer met hem praten, want ik wilde mijn moeder spreken" (NPO, P.12). Er kan bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan in jouw hoofd bestaan ten gevolge van deze korte verklaring. Toen jou aan het einde van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of er naast de problemen uit jouw asielrelaas nog zaken waren die je vreesde ten opzichte van Afghanistan, vermeldde je naast daesh nog dat je zou moeten "je

aanwezigheid in de moskee laten registreren. Ze zullen je dwingen 2 keer te bidden, en als je dat niet doet, zullen ze je slaan” (NPO, P.13). Ook deze korte verklaring kan bezwaarlijk als een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan worden beschouwd, aangezien je ook voor jouw vertrek uit Afghanistan telkens voor het ochtendgebed naar de moskee ging en je les kreeg van de imam (NPO, P.6). Uit geen enkele van jouw eerdere of verdere verklaringen blijkt dat je je geloof afgefallen bent.”

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal zijn vrees voor Daesh in het geheel niet heeft onderzocht en slechts heeft gesteld dat hij hierover alleen informatie heeft gehoord van landgenoten. Hij verwijst naar algemene informatie over de aanwezigheid van Daesh in Afghanistan en citeert hieruit. De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing gesteld heeft dat er in verzoekers hoofde bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan kan bestaan ten gevolge van zijn korte verklaring. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of zijn familie problemen heeft met Daesh. Hij verwees evenwel enkel naar de algemene situatie waarbij Daesh de taliban zou hebben vervangen en beweerde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan meegenomen zou kunnen worden in naam van Daesh (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-13). De Raad benadrukt dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging door Daesh *in concreto* aannemelijk moet maken. Verzoeker kreeg de kans om hierover meer uitgebreide verklaringen af te leggen gedurende het persoonlijk onderhoud, doch heeft dit nagelaten (*ibid.*). Bovendien kon hij hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn vrees voor Daesh. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker in zijn verzoekschrift louter naar algemene informatie verwijst en daaruit citeert, wat geenszins kan volstaan om een vrees voor vervolging door Daesh aannemelijk te maken. Uit deze informatie blijkt immers niet dat er in Afghanistan of in verzoekers regio van herkomst sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolgingsfeiten gepleegd door Daesh. Door louter hieruit te citeren, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De *taskara* die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’), kan omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde *taskara*:

“Jouw taskara heeft slechts betrekking op jouw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De diverse rapporten en nieuwsberichten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 1-59 en 62-63) hebben betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en hebben geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert. Bijgevolg kunnen deze stukken evenmin volstaan om de door hem aangehaalde feiten aan te tonen en om in zijn hoofde tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De schooldocumenten – een schoolattest en drie verklaringen van leerkrachten – die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’) en de foto's die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 2), hebben allen betrekking op zijn integratie en (beweerde) verwestering in België en staven evenmin de problemen die hij voorhoudt in Afghanistan te hebben gekend.

Het stuk dat bij verzoekers aanvullende nota wordt gevoegd en door hem wordt omschreven als “geboorteakte” (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit stuk kan derhalve niet in overweging worden genomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat (i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban die geëist zouden hebben dat zijn vader hun bommen zou verstoppen of anders een van zijn zonen aan hen zou afstaan en dat (ii) er in hoofde van verzoeker evenmin een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan kan bestaan ten gevolge van zijn verklaringen dat Daesh de plaats van de taliban zou hebben ingenomen en dat hij zijn aanwezigheid in de moskee zou moeten laten registreren.

Op zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker verder nog aan dat hij in België naar school gaat en hier geïntegreerd is, dat hij in België de waarden van mensen leerde, dat hij geleerd heeft van het gedrag van Belgen, dat hij de levensstandaard hier leerde kennen en dit alles gewend geraakte (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Zijn voogd stelde dat verzoekers gedrag perfect is in het dagelijks leven, in het centrum, op school en wanneer zij contact hebben, dat hij luistert naar advies, volwassenen respecteert en Frans leert en spreekt (*ibid.*). Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift tevens naar zijn verblijf in België en naar het feit dat hij Afghanistan in 2020 heeft verlaten. Hij merkt op dat hij gewend is geraakt aan het leven in België, dat hij Frans heeft geleerd, cursussen en opleidingen heeft gevolgd en dat hij graag een opleiding tot ingenieur of elektricien wil volgen. Hierdoor vreest hij als verwesterd te kunnen worden beschouwd en bijgevolg te worden vervolgd. Verder in zijn verzoekschrift haalt hij aan dat hij Afghanistan ongeveer negen jaar geleden heeft verlaten.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag

werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, *"Guidance Note"* van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"* van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’. Het komt aan verzoeker toe in *concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift zowel aan dat hij Afghanistan in 2020 heeft verlaten als dat hij Afghanistan reeds ongeveer negen jaar geleden heeft verlaten. In de loop van de administratieve procedure verklaarde hij steeds dat hij Afghanistan ongeveer in juli 2020 heeft verlaten (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, vraag nr. 33; stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Ter terechtzitting licht verzoeker toe dat hij 3 jaar weg is uit Afghanistan. Er kan dan ook worden aangenomen dat de (niet gestaafde) stelling dat verzoeker Afghanistan ongeveer negen jaar geleden heeft verlaten een materiële vergissing betreft en dat verzoeker Afghanistan ongeveer in juli 2020 heeft verlaten.

Ondanks het feit dat verzoeker op veertienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben en een deel van zijn vormende jaren in België en andere Europese landen doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op het einde van dit jaar meerderjarig wordt, spreekt *Pashtou* en een beetje Dari (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’), ging in Afghanistan tot de vierde graad naar school en volgde er lessen in de moskee (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Hij verklaarde verder nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 6), zodat er, bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig netwerk in Afghanistan. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (vijftien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna twee en een half jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

De schooldocumenten – een schoolattest en drie verklaringen van leerkrachten – die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’) tonen evenmin aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Uit het schoolattest blijkt dat verzoeker in België vanaf 1 september 2021 ingeschreven is als leerling bij het Athénée Royal de Florennes. In de verklaringen van zijn leerkrachten wordt vermeld dat hij ijverig, ruimdenkend, nieuwsgierig en behulpzaam is, dat hij anderen met respect behandelt, een bemiddelende rol opneemt, in gesprek gaat met leerlingen van andere nationaliteiten en graag verder wilt studeren. Hoewel dit lovenswaardig is en aantoont dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, kan dit niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Hetzelfde geldt wat betreft de opmerkingen van verzoekers voogd tijdens het persoonlijk onderhoud, met name dat verzoekers gedrag perfect is in het dagelijks leven, in het centrum, op school en wanneer zij contact hebben, dat hij luistert naar advies, volwassenen respecteert en Frans leert en spreekt (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Uit de foto's die hij bij zijn aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 2) blijkt dat verzoeker een diverse vriendengroep heeft. Dit element volstaat echter evenmin om te concluderen dat verzoeker dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Gedurende zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat hij de waarden van mensen leerde in België, geleerd heeft van het gedrag van Belgen, dat hij de levensstandaard hier leerde kennen en dit alles gewend geraakte (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Zijn verklaringen missen echter de nodige concretisering, uitwerking en staving om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift nog dat hij cursussen en opleidingen heeft gevolgd en dat hij graag een opleiding tot ingenieur of elektricien zou willen volgen. Hij beperkt zich echter tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet stroken met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij graag een verpleger wil worden omdat hij in de toekomst mensen wil helpen (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Verzoeker gaat tevens in op diverse fundamentele rechten die hij bij een terugkeer naar Afghanistan beperkt zal zien (o.a. verplicht aangepaste kledij, verplichte baard, verplichting zijn haar te laten knippen, verbod om naar muziek te luisteren, beperking van de scholing, beperking in de omgang met andere kinderen, verplichting om zijn godsdienstplichten te vervullen, beperking van de vrijheid van meningsuiting). Met zijn verwijzing naar deze elementen kan verzoeker evenmin volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk maakt dat hij daardoor zou dreigen te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoeker geeft met zijn verwijzing naar deze elementen onvoldoende persoonlijke invulling aan de door hem voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Hij toont hiermee niet *in concreto* aan dat zijn verblijf in het Westen en deze elementen hem dermate zouden hebben verwesterd dat hij zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Het loutere gegeven dat verzoeker zijn kledingstijl zou moeten aanpassen, een baard zou moeten laten groeien, zijn haartooi zou moeten aanpassen, zou moeten ophouden met het beluisteren van bepaalde (niet nader gespecificeerde) muziek, zijn scholing en omgang met “andere

kinderen" beperkt zouden zijn, hij beperkingen zou kennen op het recht op vrije meningsuiting en hij zijn godsdienstplichten zou moeten vervullen, kan in hoofde van verzoeker niet worden gekwalificeerd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Redelijkerwijze kan van verzoeker worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert bij een eventuele terugkeer naar zijn land en zijn regio van herkomst. Deze elementen zijn geenszins persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor verzoeker het risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting niet absoluut is. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk en verzoeker toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban (zie *supra*), blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over het beleid van de taliban en de strenge regels die door hen worden opgelegd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, er naar school is geweest, er les heeft gevolgd in de moskee en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat (i) hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban die geëist zouden hebben dat zijn vader hun bommen zou verstoppert of anderszins een van zijn zonen aan hen zou afstaan, dat (ii) er in zijn hoofd evenmin een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan kan bestaan ten gevolge van zijn verklaringen dat Daesh de plaats van de taliban zou hebben ingenomen en dat hij zijn aanwezigheid in de moskee zou moeten laten registreren en dat (iii) evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn

dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer

19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde

periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een onmenselijke of vernederende behandeling “*die een aan een ernstig ziekte lijdende verzoeker zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden*” het gevolg is van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land en dat het Hof van Justitie de toepassing van de subsidiaire bescherming voor deze specifieke situatie afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren echter niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten

vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *“Country Guidance Afghanistan”*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *‘Explosive remnants of war’* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *‘targeted killings’*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *‘armed clashes’*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDD documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *“gevechten”*, 994 als *“geweld tegen burgers”* en 477 als *“explosies/geweld op afstand”* (EUAA, *“Country Guidance Afghanistan”*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *“COI Query Afghanistan”*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *“Country Guidance Afghanistan”*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn regio van herkomst, het dorp Mir Gul Kalay, gelegen in het district Urgun van de provincie Paktika, niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS, doch de Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker doorheen de administratieve procedure steeds verklaard heeft afkomstig te zijn uit het dorp Tarnaw, gelegen in het district Sawkay van de provincie Kunar (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, vraag nr. 10; stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3) en dat dit in de bestreden beslissing niet betwist wordt door het CGVS. Verzoeker laat overigens na zijn loutere bewering (*post factum*) dat hij afkomstig is uit het dorp Mir Gul Kalay te staven. De Raad gaat er dan ook van uit dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Tarnaw, gelegen in het district Sawkay van de provincie Kunar.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in Kunar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat er op dit ogenblik niet voldoende nauwkeurige en actuele informatie is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken. In zoverre verzoeker, met zijn uiteenzetting omtrent de *Fact Finding Mission*, de Raad verzoekt om de commissaris-generaal te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar niet nader gespecificeerde arresten van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN